

KRIZA JÁNOS
AZ ÁLOMLÁTÓ FIÚ

székely népmesék

TARTALOM

KIRÁLYFIÚ KIS MIKLÓS
CSINOS VITÉZ
ARANYHAJÚ KÁLMÁN
RÓZSA KIRÁLYFI
VIRITÓ PÁL
A TEJKÚT
SZEGÉNY BUJDOSÓ LEGÉNY
A KIRÁLY HÚSZÉVES LEÁNYA ÉS A HÁROM IFJÚ
A CSUDAMADÁR
A FORTÉLYOS LEÁNY
AZ OBSITOS KATONA

AZ ÁLOMLÁTÓ FIÚ
PÁVATOLL
A SZEGÉNY CSIZMADIA ÉS A SZÉLKIRÁLY
HALÁSZ JÓZSI
A CSÓKA LÁNYOK
AZ EGYSZERI ASSZONY, MEG AZ ÖRDÖG
A KÉT GAZDAG EMBER GYERMEKE
BORSSZEM JANKÓ
A KICSI DIÓ
A REST LEÁNY
HÁROM HAZUG MESE

_____

HÁROM HAZUG MESE

1.

Egyszer volt egy gazdaember, aki már negyven esztendeje élt a feleségével, s gyermekük még mindig nem volt. Egyszer a többi között beszélgetnek együtt, hogy milyen csudálatos dolog az, hogy nekik gyermekük nincsen. Azt mondja az ember:

- Ne búsulj, feleség, még nekünk is lehet gyermekünk, legalább egy.

- Azt már nem hiszem - azt mondja az asszony -, mert amikor hozzád férjhez jöttem, akkor húsz esztendős voltam, negyven esztendeje, hogy együtt lakunk, így hát én ma hatvan esztendős vagyok, eltölt már az az idő éntőlem, hogy nekem még gyermekem szülessék. De ha születnék is, teszem azt, minek tudnánk kereszteltetni?

Azt mondja az ember:

- Kereszteltessük Hazugnak vagy akárminek, csak legyen.

Hát egyszer azt mondja az asszony az embernek:

- No, te öreg, addig beszélgettünk a gyermek felől, hogy én érzem már, hogy bizonyosan gyermekem lesz.

- Jól van, feleség - kiáltott az ember -, lesz hát valaki, aki késő vénségünkben gondot viseljen reánk.

Nem sokkal ezután megszületett egy szép fiú. Elnevezték Hazugnak.

Mikor akkorára felnevelkedett, hogy elérte a huszadik esztendőt, mindjárt azon kezdte futtatni az eszét, hogy katona legyen belőle, s be is állott katonának. Szolgált is néhány esztendeig, s mikor a katonaesztendeit, ahogy lehetett, letöltötte, hazakerekedett szabadságra az apja házához. Otthon nagy örömmel fogadták, mivel jóforma, ügyes ember vált belőle. Azt mondja neki egyszer az apja:

- No, fiam, te sokfele jártál-keltél katonaságod ideje alatt, biztosan tudsz nekem valami újságot mesélni.

A fiú erre azt mondja:

- No, én mondok is olyanokat, amilyeneket még senki sem hallott, de csak azokat mondom el, amiket saját szememmel láttam: az óriások országában, mikor oda beérkeztünk, az időnk csak a csodalátásban telt el, mert láttunk ott olyan magas embert is, hogy mi láttuk jól, hogy mozog a szája odafenn, de a távolság miatt nem értettük a szavát, pedig olyan kemény hangon beszélt, hogy a föld mozgott az ember lába alatt.

Láttam ott egy olyan háromesztendős gyermeket, aki olyan magas volt, hogy itt nálunk csak a földön állva a legmagasabb fának a tetejéből is le tudná szedni az almát.

Láttam ott akkora élő fát, hogy felnőtt volt az égig, s hogy az égtől tovább nem nőhetett, az ága egy mérföldnyire meghajlott széjjel az ég alatt. Van abban az országban egy olyan folyóvíz, melynek a mélységét még senki sem tudta megmérni. Egyszer próbára beleküldöttek egy vízi búvárt, az oda volt három esztendeig, akkor kijött a vízből, s azt mondotta, hogy ott a vízben találkozott egy tengeri csudával, megszólította őt, hogy mi járásbeli. Mikor az megértette, hogy ő a víznek a fenekét akarja elérni, azt mondotta, hogy ha még három esztendeig mindig megy is lefele, akkor sem éri el a fenekét.

Láttam az országban akkora madarat, melynek szárnyát kiterjesztve megmérték, s huszonkilenc öl volt.

Láttam ott egy kígyót, amelyik vastagabb volt, mint akármelyik torony a mi országunkban, s olyan hosszú volt, hogy három falu határán keresztülért.

Láttam még ott egy pinty tojást, amely bámulatos nagysága mellett olyan erős héjú volt, hogy mikor meg akarták törni, tizenkét kovács esztendeig szakadatlanul verte a nagy vaskalapácsokkal. Mikor végre betörött a tojás, egyik kovács beleejtette a kalapácsát, s azután belement utána lajtorján. Három hónapig kereste a kalapácsát, egyszer találkozott ott benn egy pásztorral, aki egy ménescsordát őrzött. Az a pásztor is segített neki keresni, míg végre nagy sokára meg is találták.

Láttam én ott olyan irtózatos nagy házakat, hogy egyikbe-egyikbe három vármegye is belefért volna egyszerre.

Láttam egy olyan főzőfazekat, amelyik éppen húsz köblös volt.

Láttam egy olyan lovat, amelyre huszonöt öles lajtorján kellett felhágni, hogy reáülhessen az ember. Annak a nyakán egy olyan nagy csengettyű volt, hogy húsz mérföldre elhallott a hangja. Egy másik lónak a nyakán láttam egy olyan öntött pergőt, amely harminchat mázsás volt, mégis a ló nem is érezte, hogy a nyakán van.

Láttam egy toronyban akkora harangot, hogy mikor húzni kezdették, meg kezdett lódulni, még három hét múlva kondult meg. Akkorát szólott, hogy minden ütésre egy-egy hegy összeomlott.

Láttam még ott egy szabómestert, aki valami kényes munkával dolgozott, s a legkisebb varrótűje akkora volt, mint a legnagyobb bükkfa itt a mi hazánkban a havason.

Láttam akkora egereket, mint egy-egy kövér hízó disznó. Láttam abban a feneketlen folyóvízben egy olyan halat, hogy a százhúsz ágyús hadihajót felvette a hátára, s úgy viddegélte tovább.

Láttam ott akkora macskákat, mint egy-egy ötesztendős tulok.

Láttam egy akkora hosszú lábú agarat, hogy egy szökésben egy egész vármegyét keresztülugrott.

Láttam ott egy olyan ebihalat, amelynek a háta olyan széles volt, hogy egy szénásszekér négy ökörrel megfordulhatott rajta.

Láttam egy faragó óriást, akinek a fejszéjét megmértük, s hatvan mázsásnak találtuk. Egy másik óriás írt a házában, s a kalamárisa akkora volt, mint egy százvedres hordó. A pennája pedig akkora, mint egy tíz német ölös árbocfa a mi hazánkban.

Láttam egy pincében egy olyan boroshordót, amely éppen tizenkétezer vedres volt.

Láttam egy pár csizmát, amelyet harminc ökör bőréből készítettek, de le volt téve, mert akinek a számára készült, nem tudta viselni a kicsinysége miatt.

Láttam egy fekete sapkát, amelyet ötven bárány bőréből készítettek egy tizenkét esztendős óriás fiú számára, de annak a feje félesztendő múlva úgy kinőtt a sapkából, hogy nem viselhette tovább, hanem el kellett adni.

Láttam egy akkora kenyeret, mint nálunk egy ezerkalongyás búzaasztag.

No, hogy aztán az óriások országából kimasíroztunk, azután is eleget láttam, de most a többit elhallgatom, csak azt az egyet mondom el, hogy mikor egy városban, messze-messze innen, kvártélyban voltunk, született egy kovácsnénak olyan fia, hogy mikor megszületett, kalapács volt a kezében, és egy óra múlva verte az üllőn a vasat. Még egyebeket is láttam, de most nem tudom mind elmondani.

- Többet ne is mondj, fiam - azt mondja rá az apja -, még ez is igen sok, amit eddig mondottál. Nincs a világon olyan bolond ember, aki ezt elhinné neked.

- Már bizony, apám, ha nem hiszi, járjon a végére. Minek neveztek engem Hazugnak?

http://mek.niif.hu/00200/00237/00237.htm#22